

QUYỀN ĐẠO

Hết Một Mùa Đông

苦 梨 / b u o l l o f o t e r , c

iSachInfo

Quỳnh Dao

HẾT MỘT MÙA ĐÔNG

Thông tin về ebook

Hết Một Mùa Đông

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Tiên Nguyễn

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 18-August-2018

Tổng số 32 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Tịnh nhận được lá thư của Kono, một người bạn thân thiết:

Trời sang đông, Lầu Thính Triều bỏ trống vì không ai chịu nổi lạnh và buồn. Nếu bạn muốn hứng gió biển cắt da, nghe tiếng sóng phá giấc ngủ trưa và chấp nhận cái cảnh buồn lê thê đó thì cứ dọn đến ở. Bạn có toàn quyền xử dụng biệt thự ấy

Lá thư của Kono, chủ biệt thự gửi đến Tịnh vào lúc tôi đang bệnh. Bác sĩ không hiểu tôi mắc chứng bệnh gì, chỉ bảo rằng hình như bị bệnh tương tự. Tuy không mấy trầm trọng nhưng tôi mỗi lúc một tiêu tụy, xanh xao Tịnh cầm thơ tìm đến tôi, đưa tôi xem rồi hỏi:

- Đi đến bờ biển ở nghe em.

Tôi hỏi:

- Em đi với ai bây giờ?

- Với anh.

- Với anh?

Tôi nhìn Tịnh không mấy tin tưởng. Nhưng rồi, cái vẻ rất tự nhiên đó đã làm tôi tin rằng Tịnh không đùa. Trong khi tôi còn phân vân thì Tịnh nắm tay tôi hỏi:

- Không phải từ lâu em muốn tìm một chỗ thanh tịnh như thế

để nghỉ ngơi sao Đây là dịp may hiếm có, bỏ qua rất uống. Lầu Thính Triều anh đã đi rồi, nơi đây thôi khỏi chê. Anh đưa em đến đó tĩnh dưỡng một thời gian thì còn gì nhất bằng.

Tôi ngập ngừng:

- Nhưng mà, anh làm sao đi được? Lúc nào anh cũng bù đầu trong công ty, bỏ đi như thế làm sao ổn?

Tịnh cười, nụ cười đượm vẻ buồn mà tôi chẳng hiểu nổi lý do

Công ty à? Mặc kệ nó chứ. Con người đâu phải suốt đời để công việc cột chân đâu Có làm việc thì có hưởng thụ. Mới hai mươi tuổi, anh đã phải quần quật trong công việc mãi cho đến nay là bốn mươi tuổi Hai mươi năm, không rảnh lấy một giờ lại nói vậy không ngạc nhiên lắm sao Tôi vẫn còn do dự:

- Nhưng mà... nhưng mà... còn những vấn đề khác nữa

Tịnh không tránh né:

- Em muốn nói đến Tú Di à? Anh sẽ viện lý do với Di là đi công việc bên Nhật. Mà, bà đâu có để ý việc này. Suốt ngày lo bài bạc còn đâu thì giờ nghĩ chuyện khác.

Tôi vẫn tưởng là mình mơ:

- Nhưng mà...

Tịnh bưng mặt tôi:

- Em lúc nào cũng chỉ có “nhưng mà”. Mười năm rồi, vẫn giữ mãi chữ “nhưng mà” ấy

Mười mấy năm rồi! Từ ngày quen Tịnh đến nay đã mười năm. Thuở ấy cha bảo tôi phải gọi Tịnh bằng chú:

- Thừa chú Tịnh đi con.

Chú Tịnh, chú của cháu đấy sao Tôi thử dài, Tịnh lay mạnh tay tôi:

- Em đang nghĩ gì vậy Thu xếp hành lý, ngày mai đi liền nhé?

Tôi giật mình:

- Ngày mai Thật thế sao anh?

- Dĩ nhiên là thật. Tiểu Viên, em không tin anh sao Có bao giờ anh hứa cuội với em đâu

- Nhưng mà...

- Lại nhưng mà nữa! Gọi con Châu lên giúp em thu xếp hành lý nhé. Sáng mai chín giờ, anh đưa xe đến đón em.

Tôi lo lắng:

- Nhưng mà, anh không thu xếp công việc trước đã sao Và lại, anh và chiếc xe biệt dạng cùng một lúc thì làm sao tránh khỏi sự nghi ngờ?

Tịnh cúi nâng cằm tôi lên và nhìn thẳng vào mặt:

- Em đừng lo nghĩ vẩn vơ gì hết. Hãy chuẩn bị để thực hiện giấc mơ mà mấy năm trước đây chúng mình đã từng ao ước. Lầu Thính Triều sẽ chứa đầy mộng đẹp của hai đứa

Máu trong người tôi bỗng tăng vận tốc. Hơi thở gấp rút - Lầu Thính Triều, bãi biển và Tịnh. Những thứ này sẽ trở thành sự thật với tôi sao Và chỉ mình tôi với Tịnh, không có công việc của Tịnh, vợ Tịnh hay những bận rộn khác của Tịnh thật à? Nhớ lại ngày nào tôi từng mơ ước:

- Em không mong gì hơn là chiếm được anh trong ba ngày. Ba ngày đó, anh không một tí bận rộn nào vì vợ, vì công việc làm ăn mà tất cả cho em. Cho em từng giây từng phút thì có chết đi nữa, em cũng mãi nguyên.

Nghe nói thế, Tịnh cho tôi là con bé khủng chuyên nói nhảm. Thì bây giờ, Tịnh đem đến sự thật của sự mong mỏi đó sao

- Em lại nghĩ gì nữa

Tôi ngập ngừng:

- Anh... anh định ở với em mấy ngày vậy

- Suốt mùa đông này

Tôi nín thở. Tịnh lo lắng:

- Sao vậy em?

- Anh muốn dụ dỗ em phải không?

Tịnh ôm đầu tôi sát vào ngực. Hành động này giống khi tôi còn nhỏ Tịnh vẫn thường hay làm như vậy

- Viên à, anh nào có dụ dỗ em. Cung của anh mà ai nỡ dụ dỗ? Em cứ khéo nói bậy không hà!

Bây giờ, tôi mới bắt đầu tin tưởng mọi việc sẽ thành sự thật. Tôi lo cho công việc làm ăn của Tịnh:

- Thế thì, công việc của anh ai lo

- Giao cho Kono

- Anh đã chuẩn bị xong rồi sao

- Chỉ còn chờ em thôi

Tôi bước vội xuống giường, đi lấy valise, Tịnh nhanh tay cản:

- Em đừng làm, để con Châu đến lo chợ Bệnh của em chưa bớt cơ mà!

Tôi nhướn mày cười:

- Bây giờ, em đã hết bệnh rồi!

Chiếc xe còn cách biển không xa, tôi bắt đầu nghe mùi mặn của biển, mùi cát ẩm và khí đá. Tôi không ngớt thở hít mạnh và nhìn lảo liên đông tây. Thấy vậy, Tịnh quay đầu lại hỏi:

- Em đang làm gì vậy

- Em ngửi mùi biển.

Tịnh cười:

- Ngửi được gì chưa

- Mùi thơm hay hôi

- Mặn quá anh à. Ngay cả mùi rau câu em cũng ngửi được nữa

- Chắc em ngửi được cả mùi cá ông nữa Mùi biển mặn, em đã ngửi bằng mũi hay dùng lưỡi nếm?

- Anh này, ai mà nếm được cách xa thế. Em ngửi thấy chứ bộ.

- Chúng mình còn cách biển những năm cây số, mũi em sao nhạy cảm quá vậy

Tịnh nhìn tôi híp mắt cười Chiếc xe suýt nữa lao đầu vào một

cây lớn làm Tịnh thất sắc, vội bẻ tay lái rồi chăm chú nhìn về trước.

Lầu Thính Triều nằm trên một ngọn đồi gần biển, dưới chân đồi có garage lớn thật kiên cố. Cất xe xong, Tịnh kéo tay tôi thụt lùi vài bước chỉ lên đỉnh đồi:

- Em xem, đó là lầu Thính Triều

Nhìn theo hướng tay của Tịnh, trên đồi, một biệt thự màu trắng chìm trong lớp sương mờ giống như món đồ thợ mã của con nít. Sóng từng đợt lớn ập vào bờ, tràn trên đá tạo nên những tiếng gào thét rùng rợn. Gió biển mạnh đến nỗi muốn giật chiếc khăn choàng trên cổ tôi vút xuống cát. Tôi hít mạnh một hơi:

- Cảnh này giống trong bài “Trường Hận Ca” đã tả: Trên bờ biển có ngọn núi tiên, sương mờ giăng khắp lối, lầu đài lộng lẫy đủ màu Trong lầu đài ấy có nhiều tiên nữ... Thính Triều chỉ khác là không có tiên nữ thôi

Tịnh sững sờ, nhưng rồi lại cười:

- Sao không có? Sắp có một nàng tiên vào ở rồi

Tôi hú một tiếng. Tịnh một tay dắt tôi, tay còn lại xách valise:

- Chúng mình lên nhé em?

Chúng tôi theo con đường nhỏ lên đồi Đường không mấy gập ghềnh nhưng vì lâu ngày không người qua lại nên phủ kín rong rêu, trơn trượt dễ té. Đi được một đoạn, Tịnh choàng tay qua vai tôi hỏi:

- Em đi nổi nữa không?

Tuy mệt muốn dứt hơi mà chẳng chịu đầu hàng:

- Em còn dư sức mà.

Tịnh dừng lại thương hại nhìn tôi:

- Ngồi nghỉ chút đã em.

Vừa nói, Tịnh vừa vén mái tóc dài của tôi ra sau lưng. Gió lập tức đưa lại ra trước. Tịnh tiếp tục vén, gió tiếp tục đưa Tịnh nhìn tôi hỏi:

- Nhớ lúc còn nhỏ không em? Có một hôm em bị bệnh nặng, khóc lóc nhất định không cho bác sĩ khám. Cha em phải gọi điện thoại nhờ anh đến đỡ. Khi anh ôm em vào lòng, em liền nín khóc để bác sĩ khám và chích thuốc. Xong mọi việc, anh bế em lên giường đắp mền, ngồi mép giường nhìn em ngủ.

Tịnh dừng nói, đảo mắt qua lại trên mặt tôi:

- Em!

Tôi thích thú nghe Tịnh kể. Bao kỷ niệm giữa tôi và Tịnh làm sao nói hết!

- Thôi đi em!

Chúng tôi tiếp tục đi Chẳng bao lâu đã lên đến lầu Thính Triều Tòa lầu chỉ có hai tầng, toàn một màu trắng, cửa sổ cũng sơn trắng nên trông thật tao nhã. Nhà quay mặt ra hướng biển để hứng gió. Chỉ cần nhìn bên ngoài, người ta cũng có thể đoán được đó là một biệt thự kiến trúc khá tinh vi Tịnh ấn chuông và nói:

- Noi đây có một bà lão ở giữ nhà. Bà ta có thể giúp đỡ hầu hạ mình. Cứ cách hai ngày là có người mang lương thực đến,

mình khỏi phải mất công đi đâu hết.

Đứng chờ khá lâu, bà lão ra mở cửa Vừa trông thấy chúng tôi, bà sững sờ vì ngạc nhiên. Một lúc sau mới cười nói với Tịnh:

- À, thì ra là ông Tịnh. Tôi cứ tưởng là ông bà mai mới đến chứ?

Chúng tôi bước vào phòng khách rộng. Bên trong bày một bộ salon màu cà phê, rèm cửa cũng màu cà phê. Màu sắc ấy cho người ta cảm giác cổ kính và đẹp. Cả căn phòng chỉ toàn hơi lạnh vì đã bỏ hoang lâu ngày. Bà lão lấp bắp:

- Không biết ông bà lên hôm nay nên chưa kịp đốt lửa. Mùa đông ở đây lạnh lắm.

Tịnh dắt tôi lên lầu, đến đây cánh cửa phòng xem như quen thuộc như chính nhà mình. Tôi bừng mắt ngạc nhiên. Căn phòng không mấy rộng, nhưng đầy đủ tiện nghi và trang trí khá mỹ thuật. Cánh cửa kiếng có phủ tấm rèm màu bordeaux. Một cái giường kê sát tường, giường mềm gối xếp thật ngay thẳng. Bên đầu có một cái pick-up với vài cái đĩa hát mà toàn những bài tôi thích. Trong phòng còn có hai ghế bành và một cái bàn phấn. Tôi ngược lên nhìn Tịnh, không thể nào có sự trùng hợp với sở thích mình như vậy được. Tịnh mỉm cười, đặt má lên trán tôi âu yếm:

- Em ngạc nhiên lắm sao

- Sao không ngạc nhiên được?

- Chỉ toàn những bài hát mà em thích?

- Anh đã đến chuẩn bị trước phải không?

Tịnh hôn nhẹ lên trán:

- Em của anh thông minh lắm. Anh đã đến chuẩn bị trước một tuần lễ rồi! Đáng lẽ ngày mai chúng mình mới đến, nhưng anh muốn đến trước một ngày.

Tôi đẩy Tịnh ra, nhìn vào mặt:

- Nhưng mà, bây giờ là lúc anh bận rộn? Hôm trước anh có nói các nghiệp vụ công ty có tiến bộ hay không là nhờ những chương trình khuyến khích đang chuẩn bị...

- Đừng nhắc tới công ty nữa! Cất kỹ mấy tiếng “nhưng mà” ấy của em đi, tận hưởng hạnh phúc hiện tại!

Tịnh kéo tôi đến trước cửa kính, vén tấm rèm:

- Em xem kìa, cả một thế giới tuyệt đẹp.

Nhìn ra bên ngoài, biển mênh mông với sóng cuộn, bọt trắng. Mây và sương mù quyện nhau thành lớp lớp dày. Mấy con bói cá đáp nhẹ xuống mặt nước rồi cất cánh bay.

Tiếng sóng như tiếng vỗ câu đồn dập. Cái tên Thính Triều tuy không mấy thi vị, nhưng rất hợp với ngoại cảnh. Tôi tựa vào cửa sổ, nước mắt rung rung. Tịnh đứng sau lưng thả thê:

- Suốt mùa đông này, không ai có quyền nhắc đến công việc làm ăn đó nghe! Nơi này rất thích hợp với em. Chúng mình hãy tận hưởng những ngày đẹp đẽ nhất. Thế giới này phải hoàn toàn thuộc về hai đứa mình.

Thật thế sao? Tôi quay lại nhìn vào mặt Tịnh lay động nhìn vào mắt tôi như tìm kiếm điều gì. Bỗng vẻ u buồn từ đâu kéo đến nằm trên ánh mắt ấy. Tịnh ôm đầu tôi vào ngực:

- Viên, vui lên em. Hãy vui lên đi! Em còn quá nhỏ, phải tận

hường những gì có trên thế gian này. Anh hứa sẽ cho em tất cả những gì mà em muốn.

Tôi cần gì ư? Chỉ cần trọn vẹn mùa đông này!

Tối hôm ấy, không ngờ có trăng len lén mọc. Một lò sưởi nhỏ đủ làm ấm cả căn phòng. Chiếc máy đang hát bài “Hồ Thiên Nga”. Chúng tôi uống một tí rượu mà thấy hơi ngà. Tiếng sóng tuy nhẹ, nhưng réo gọi buồn. Gió mạnh không ngừng quất vào cửa sổ. Tiếng nhạc của đĩa hát hòa với tiếng nhạc thiên nhiên tạo thành âm thanh của thế giới xa lạ loài người. Tĩnh ôm tôi vào lòng, đứng tựa cửa kiếng nhìn xuống mặt biển đen lấp lánh điểm sáng. Mặt nước bây giờ như có hàng vạn con cá vàng đang lội. Mặt trăng buồn bã treo trên nền trời làm bằng vải gấm đen. Một vài vì sao lạc đang ngoi ra khỏi mây để tìm bạn.

Tĩnh lại hỏi tôi:

- Em nghĩ gì?

- Mặt trăng.

Rồi tôi ngâm một bài thơ nhỏ:

Trăng ơi ai gọi đứng bên sông

Chùng nao mới nhuộm má ai hồng

Trăng vẫn muôn năm chờ ai đó

Chỉ thấy Trường Giang tiến nước không...

Tĩnh hứ một tiếng, nửa cười nửa không:

- Đây là biển, đâu phải Trường Giang. Sông có nghĩa gì so với

biển?

Tôi cãi lại:

- Tất cả đều là nước.

Tôi lại tiếp tục ngâm:

Lầu khuya bàng bạc ánh trăng tan

Ai đứng trông ai lăm rợn ràng

Thuyền đơn ai đó trôi trên nước

Từng mái chèo khua dậy âm vang!

Nhưng bây giờ, anh không còn là con thuyền đơn độc trôi trên sông. Em cũng không phải là người đứng trên lầu khuya mong mỏi thuyền về. Chúng ta đã ở bên nhau, cùng hưởng hạnh phúc, không ai khóc, không ai chờ. Anh xem kìa:

Nước nhuộm trắng mơ cuộn lững lờ

Thì thầm tiếng sóng khẽ ngâm thơ

Mùa xuân tràn ngập trên non nước

Hai đứa yêu nhau dưới trăng mờ

Tôi đặt tay lên vai Tịnh mỉm cười:

- Đòi là một bài thơ!

Tịnh nhú mày nhìn tôi:

- Đòi là bể khổ!

- Sao vậy anh? Có bao giờ anh bi quan đến thế?

- Tại vì ly hạnh phúc đầy quá, anh sợ nó sẽ tràn ra ngoài

Tịnh rồi tôi đi đổi đĩa hát.

Đêm về khuya, tràn đầy âm thanh kỳ dị. Kéo rèm cửa lại, tắt đèn, chúng tôi yên lặng nằm trên giường. Đầu tôi gác trên tay Tịnh, mở to mắt nhìn vào bóng tối. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ làm thành sợi dây vàng dài. Tiếng gió không ngừng than khóc. Tiếng sóng không ngớt vỗ vào bờ. Tiếng giã giũa liên hồi của tấm cửa kính, vẫn không thoát khỏi cánh tay tàn bạo của gió. Tất cả tạo thành điệu nhạc lạ lùng. Âm thanh hỗn loạn ấy không át nổi từng nhịp tim đập trầm đều của Tịnh. Tuy không nói và không cự, tôi tin chắc là Tịnh chưa ngủ. Rất có thể Tịnh đang suy nghĩ điều gì, hay im lặng để thưởng thức cái đẹp huyền bí. Tôi bèn quay đầu nhìn Tịnh, bắt gặp cặp mắt đang mở to ấy chăm chăm nhìn lên trần nhà. Tịnh chậm rãi nói:

- Nhớ lúc còn nhỏ, không chịu nổi cảnh buồn. Khi nào cha em có đi xa, thường nhờ anh đến với em cho có bạn. Có lần cha em đã nói: “Con cứ đeo chú Tịnh mãi, chẳng lẽ lớn lên cũng vậy sao”. Em đáp lời cha: “Chú Tịnh sẽ yêu con, không bao giờ bỏ con đâu”

Tôi tiếp lời Tịnh:

- Nhưng mà, rốt cuộc anh đâu có yêu em. Hôm anh cưới vợ, em đóng cửa phòng khóc ngất, không chịu đi dự tiệc. Cha phải vào lau nước mắt, bảo bà Trương thay áo rồi dỗ dành: “Sao con khờ quá vậy Chú Tịnh có vợ là điều đáng mừng vì nay mai con chẳng những có mình chú mà còn thêm thím nữa”. Cha nói cách mấy cũng mặc, em nhất quyết không đi mà còn khóc lớn hơn nữa. Cuối cùng cha chau mày trách:

“Thật không ngờ con gái mới chừng ấy tuổi đã biết yêu!”
 Năm đó em chưa đầy mười ba tuổi

- Vâng anh nhớ. Hôm đó buổi tiệc không có em, tìm em mãi chẳng ra Cha em cho biết: “Cháu Viên không khỏe nên đến không được!” Tim anh như bị dao gọt. Anh biết em đang giận hờn. Bởi vậy, trước mặt cô dâu, anh chỉ thấy vẻ mặt buồn bã của em.

- Thế rồi đêm đó, anh lại đến tìm em, ôm em vào lòng mà bảo rằng: “Đừng khóc nữa, chú sẽ vĩnh viễn bên Viên để săn sóc Viên”. Nhưng nào có vĩnh viễn bên em, hôm sau anh dắt người vợ mới cưới đi hưởng tuần trăng mật!

Tĩnh nở nụ cười buồn:

- Sau tuần trăng mật đó trở về, em đâu thèm nói chuyện với anh. Cứ như thế gần nửa tháng trời Thậm chí đến nỗi con búp bê mà anh đã tặng, em cũng vứt xuống đất, không thèm nhìn nữa

Tôi cười Gió bây giờ thổi lớn. Tiếng sóng vỗ mạnh vào bờ đá. Cánh cửa kêu rảng rặc, căn nhà như đang chuyển mình. Tôi nằm sấp xuống mép giường, với tay thêm một cục than vào lò sưởi, một mặt nói:

- Nhưng mà, chờ anh đi rồi, em lượm con búp bê lên phủi sạch bụi, bồng vào phòng, đặt lên gối Thế rồi mỗi tối, khi nằm lên giường, em thường tâm sự với nó nhiều việc lắm.

Tĩnh quay lại nhìn tôi:

- Sau này, làm sao chúng mình hòa được vậy

- Nhờ ngày mưa bão đó.

- Đúng rồi, ngày đó cha em lại vắng nhà. Bà Trương gọi điện thoại cho anh: “Thưa chú, cô Viên sợ quá, chú đến mau!” Anh không kể mưa gió, lập tức đến em toàn thân ướt mẹp. Em mặt mày tái xanh, run run ngã vào lòng anh khóc lóc: “Chú Tịnh, đừng đi nghe chú. Đừng đi nghe chú. Đừng đi nghe chú.” Anh ở lại với em cho đến sáng hôm sau

Chúng tôi bỗng im lặng một lúc. Tiếng sóng và gió vẫn gào thét không ngừng. Tôi mở to mắt nhìn trần nhà, lắng nghe muôn âm thanh hỗn loạn.. Rồi tôi nhắm mắt. Hôm đó họ khiêng cha tôi về, áo quần rách nát, toàn thân đầy máu me. Một tai nạn khủng khiếp đã kết thúc đời ông...

Thấy tôi im lặng, Tịnh hỏi:

- Em nghĩ gì vậy?

Tôi cảm thấy rung rợn khi nhớ đến cảnh tượng đó:

- Cha em.

- Tất cả đều là dĩ vãng!

Tịnh quay lại ôm tôi, vuốt ve lên má. Tôi vẫn chìm trong quá khứ. Máu! Cha! Tôi đứng như pho tượng. Bà Trương khóc lóc kêu gào. Nhiều người bu quanh tôi gọi, lay người tôi, tôi vẫn đứng chết. Sau đó, Tịnh lại, gọi tên rồi bế tôi vào phòng đặt lên giường, hôn lên trán tôi như một con bé mới lên năm. Đắp xong tấm mền lên người tôi, Tịnh trấn an:

- Bình tĩnh đi Viên, có chú đây mà.

Năm đó tôi đúng 17 tuổi

Tịnh hôn tôi mấy cái rồi hỏi:

- Còn nhớ ngày sinh nhật em lần đầu tiên do anh tổ chức không?

Làm sao quên được. Ngày sinh nhật hôm ấy tôi tròn mười tám tuổi, cái tuổi mà người ta gọi là tuổi kén chồng. Đêm đó không thiếu thứ gì, nào ban nhạc, đèn màu, bạn bè, chung diện, nhiều ới là nhiều Tôi mặc chiếc áo dài trắng bằng soie Tịnh đến cài lên ngực một đoá hồng. Cả bọn cùng xúm nhau nhảy đầm, ca hát, đùa cợt... Lý X-X vừa tốt nghiệp kỹ sư. Trương X-X sinh viên thủy lâm sắp được du học Phi Châu... Tịnh cứ hồi thúc:

- Nhảy đi Viên. Vui thỏa thích với chúng đêm nay đi

Nhảy, cứ nhảy mãi, chìm đắm trong tiếng nhạc. Cho đến khuya, khách vắng, trong phòng chỉ còn hàng tá ly dơ, giấy vụn, đồ đạc ngổn ngang, và tâm hồn rối loạn của tôi Trở về phòng ngủ, không có gì đáng ghi nhớ đêm nay ngoài đoá hồng cài trên áo Đặt đoá hồng dưới gối, tôi nằm mơ thấy một giấc mộng hoang đường.

Ngày hôm sau, Tịnh đến nhìn tôi kém vui:

- Bao nhiêu thanh niên học hành giỏi thế đó mà Viên vẫn không chọn được sao

Tôi lấy dưới gối đoá hồng dẹp lép lên đưa cho Tịnh.

- Viên, sao khùng quá vậy

Tịnh vuốt ve tóc tôi Tôi cười!

Trăng lên vào phòng, nằm trên gối tôi Sóng vẫn không ngớt kêu gào Khùng? Có lẽ hơi khùng. Cái có lại không thềm, cái không được lại mơ ước đeo đuổi Đêm đó, lần đầu tiên Tịnh

hôn lên má tôi và hỏi:

- Chúng mình tính sao bây giờ đây Viên?

Tôi ngược nhìn Tịnh:

- Tính sao bây giờ? Em không cần đòi hỏi gì hơn nữa

Cho đến khi Tịnh bù đầu trong công việc làm ăn, tiền bạc đã khóa chân Tịnh lại thì tôi suốt ngày rút vào phòng buồn bã. Tôi không biết mình đang mắc chứng bệnh gì, cứ uống rượu để đo lường sự cô đơn!

Tịnh khẽ nói bên tai:

- Nghe tiếng sóng kìa

Tôi chăm chú nghe Tiếng sóng rầm rập như hàng vạn con ngựa đang phi nước đại Ánh trăng vô duyên cứ lén vào phòng để tìm bí mật. Nhờ ánh trăng đó mà tôi thấy được trong mắt Tịnh có lệ đọng trên mí Giọng Tịnh thật tha thiết:

- Mong rằng đời người sống trên ba vạn sáu ngàn ngày!

Tịnh lại siết tôi vào lòng, nghệt thở muốn đứt hơi

CHƯƠNG 2

Sáng hôm sau tỉnh dậy thật sớm, lò lửa tắt không còn một đóm nhưng tôi chẳng thấy lạnh. Tỉnh đã biến đâu rồi, tôi nhìn quanh tìm kiếm. Tiếng cửa động, Tỉnh bung mâm đi vào đặt lên giường. Tôi vội ngồi dậy, Tỉnh đưa cho tôi một cái ly nhỏ, chân cao, đựng đầy rượu nho:

- Uống đi em, mong em vui nhiều

Tôi hóp môt hóp rồi cười:

- Em cũng chúc anh thế.

Tỉnh nâng ly uống cạn:

- Mong ông trời không ghét chúng mình.

- Anh đừng lo Ông trời nhiều việc lắm không ở không mà nhớ chúng mình đâu Hơn nữa, em bé xiu thế này, trời làm gì thấy được.

Tỉnh nhìn tôi cười, đặt ly xuống, đứng dậy mở máy hát.

Điểm tâm xong, chúng tôi dắt nhau đi dạo biển. Bờ biển gồm bãi cát và ghềnh đá. Tôi ấn dấu chân trên cát để lưu vết rồi kéo Tỉnh trèo lên tảng đá cao đứng hóng gió. Tâm hồn tôi trở nên nhẹ nhõm, phiêu du Gió cứ đùa với tóc tôi, làm Tỉnh phải nhọc công vuốt lại Mặt biển sáng nay lạnh còn hơn nước trong hồ. Sự ồn ào của ban đêm không còn chút dấu vết. Tôi có cảm giác lòng tôi rộng như biển trời đang rộng. Tỉnh hỏi:

- Vui không em?

Tôi nhắm mắt, rồi mở rạ Biển không bờ. Rộng làm sao ấy! Tôi nhìn biển. Tịnh nhìn tôi Chỉ tay xuống bãi cát trước mặt, tôi nói:

- Anh xem kìa, một con chim biển.

Cách chỗ chúng tôi không xa mấy, một con chim biển lẻ bạn đang đứng, cổ ngẩng cao như mong chờ ai Tôi liền hỏi Tịnh:

- Nó đang chờ người yêu phải không anh?

Tịnh nhìn chim mà không đáp. Tôi đẩy Tịnh một cái:

- Anh nghĩ gì vậy Thấy con chim đó chưa

Tịnh gục gặc đầu, khẽ đọc bài thơ:

Hoàng Cáo chim bay rợp vòm trời

Nửa đường buồn bã lượn vòng chơi

Lòng nao nao những tim tan vỡ

Chim nhớ nhung ai chẳng muốn rời?

Mặt Tịnh trở buồn lồi tôi vào nỗi băn khoăn. Sau đó, Tịnh vội kéo tay tôi:

- Mình qua đây xem sao

Xuống khỏi tảng đá, chúng tôi tiến về phía con chim mất bạn. Khi đến gần, nó nhìn chúng tôi rồi vỗ cánh như muốn bay. Sợ nó bay mất, chúng tôi bèn dừng lại ngắm nghía. Nó cũng mở cặp mắt nhỏ nhìn lại. Lốp lông trắng phau của nó làm tôi

thích thú reo to:

- Mình mà bắt được nó về nuôi thì hay biết mấy hả anh?
- Nó không thể sống một mình được.
- Em muốn tặng tiu nó lắm.

Chúng tôi nhìn chim. Chim nhìn chúng tôi một lúc khá lâu. Rồi nó ngھnh cổ, kêu một tiếng xong vỗ cánh bay. Tịnh nói:

- Em thấy gì không? Nó tặng chúng ta một kỷ vật.

Tôi nhìn lên trời, một lông trắng đang là là bay xuống. Tôi vội chạy đến bắt lấy cái lông trắng nhỏ mềm mại ấy. Rồi mừng rỡ mang đến khoe Tịnh:

- Đẹp quá anh há!

Tôi cắm vào túi áo trên của Tịnh:

- Cất giùm em, sau này nó sẽ là một phần trong trang nhật ký.

Tịnh cười nhìn tôi. Nụ cười đượm vẻ buồn. Cười gì vậy? Cho tôi là con bé khờ ư? Trước mắt Tịnh, cho dù tôi có bé hay khờ gì cũng được.

Chiều lại, chúng tôi tìm trong nhà nhỏ được hai cần câu. Tôi mừng rỡ nhảy cẫng lên, kéo Tịnh xuống biển. Chúng tôi ngồi trên một tảng đá bằng. Tịnh giúp tôi móc mồi vào lưỡi rồi tắt cả buồng câu. Tôi đổ Tịnh:

- Anh tin có cá không?

Tịnh đáp nhát gừng:

- Có thể có mà có thể không.

Tôi quả quyết:

- Chắc chắn là phải có.
- Sao em biết chắc là có?

Tôi nhìn Tịnh trả đũa:

- Dưới biển mà không có cá thì còn đâu có nữa

Tịnh cười thích chí.

- Từ khi đến đây, lần đầu tiên em mới thấy anh cười vui vẻ như vậy. Anh đang gặp chuyện gì phiền phức trong công ty, hay là...

Tịnh cắt ngang:

- Em khéo nghĩ bậy. Có em bên anh thì còn nghĩ gì khác nữa
- Thật không? Anh có dấu em việc gì không?
- Thật mà. Anh nào có dấu em!

Tịnh bỗng kêu to:

- Cá cắn câu rồi, em mau giựt cần đi

Cái phao của tôi đã chìm mất. Giựt mạnh một cái, một con cá dài chừng ba tấc bay bổng lên không. Tôi mừng rỡ reo to, nhưng không dám gỡ. Tịnh vội vàng gỡ cá khỏi lưỡi câu và hỏi:

- Để đâu bây giờ?

Chúng tôi thật là khùng. Đi câu mà chẳng chuẩn bị đồ đựng. Suy nghĩ một lúc, tôi vụt chạy xuống bãi cát, đào một cái hố

nhỏ và một cái rãnh dẫn nước biển vào Chờ cho nước vào nhiều trong hố, tôi lấp rãnh lại Tịnh đem con cá bỏ vào, nó vui vẻ rong chơi, không hề biết mình đã bị cầm tù. Chúng tôi ngồi chồm hổm nhìn nó thích thú. Ngược lên, tôi nói với Tịnh:

- Anh thấy đẹp không? Tất cả đều đẹp tuyệt.

Trở lại vị trí cũ, chúng tôi tiếp tục câu Chằng mấy chốc, cái hồ nhỏ ấy chứa những mười con cá đủ màu

Mãi đến khi mặt trời bắt đầu chui xuống biển, nhuộm đỏ mặt nước. Gió chiều mang về toàn hơi mát thì Tịnh bảo tôi:

- Thôi, chúng mình về.

Quấn nhợ vào cần xong, chúng tôi đến bên hồ cá ngắm nghía Tịnh hỏi:

- Làm sao đem về bây giờ?

Đắn đo một lúc, tôi khai thông lại rãnh nước cũ, mấy con cá tranh nhau chạy về biển. Tôi ngẩng lên nhìn Tịnh, cả hai cùng cười lớn.

Trở về lầu Thính Triều lòng tôi rộn rã vui

o O o

Mùa đông trôi nhanh theo tiếng sóng.

Những tháng ngày vui đó, làm chúng tôi quên cả thế giới ngoại vật. Nhưng rồi, tàn cuộc vui thì lòng lại thấy buồn. Do đó, tính tình tôi bắt đầu thay đổi Tịnh cũng trở thành trầm lặng và nhiều lúc nhìn tôi ngơ ngác. Tịnh đang nhớ vợ và công việc làm ăn sao Những ngày vui "ăn cắp" đó còn kéo dài

được bao lâu nữa. Mỗi lúc thấy Tịnh ngồi suy tư là tôi liên tưởng đến ngày vui sắp kết thúc. Điều này càng làm tôi vui buồn bất chợt và lăm lo lắng. Một hôm ngồi trang điểm trước bàn phấn, Tịnh ngồi cạnh lặng lẽ nhìn. Tôi kẹp tóc, thả ra rồi kẹp lại, nhìn Tịnh hỏi:

- Anh thích em chải kiểu tóc này không?

Tịnh nhìn tôi với vẻ buồn. Vứt đại cây lược xuống bàn, tôi nhìn thẳng vào mắt Tịnh. Tịnh đang nghĩ gì - Vợ ư? Tôi giận muốn sôi gan:

- Ê, anh có nghe gì không?

Tịnh như người vừa tỉnh ngủ?:

- Hà? Em nói gì?

Tôi la ầm lên:

- Em biết mà, anh đâu thèm nghe Anh đã chán không còn muốn sống ở đây nữa rồi, nhớ đến công ty, nhớ..

Tịnh ôm chặt tôi, vội ngắt lời:

- Thôi đi, đừng đoán mò khổ quá! Anh không nhớ công việc hay nhớ ai hết!

Tôi càng giận hơn:

- Hứ, anh còn phỉnh em nữa! Anh đang định chấm dứt những ngày ở đây. Nếu vậy, mình cứ sửa soạn để về. Em đâu có thể cầm chân anh được. Sớm muộn gì cũng phải kết thúc, có thể thôi!

- Em nói sai rồi! Anh không định về, không muốn xa em,

muốn ở bên em suốt đời, sống ở đây, miễn em vui là được. Đừng nghĩ vớ vẩn gì nữa nhé. Anh sẽ ở mãi bên em cho đến khi nào em chán mới thôi

Trên mi tôi đọng đầy nước mắt:

- Em không bao giờ chán biển hay chán anh cả.
- Vậy thì chúng mình ở mãi đây chỉ cần em vui là được.
- Nhưng mà, còn công việc của anh?
- Chẳng công việc gì cả.

Giọng nói có vẻ khác thường. Tại sao Tịnh đầy vẻ lo âu thế? Tịnh tránh ánh mắt tôi:

- Em nghe tiếng sóng kìa

Tiếng sóng! Tiếng sóng kêu vang! Tiếng sóng vùng vẫy chuyển mình! Tiếng sóng gào thét! Tiếng sóng quần quai rên la Tiếng sóng than thở tuyệt vọng. Tiếng sóng trách móc, oán hờn... Tôi run rẩy ngã vào lòng Tịnh. Tịnh ôm chặt tôi Cả hai cùng run. Tịnh vuốt tóc tôi và hôn đắm đuối Trong giây phút, bao nhiêu giận hờn tan vào nụ hôn và nước mắt.

Nhưng rồi, những ngày kế tiếp, sự hờn giận và mối bất hòa mỗi lúc một gia tăng, có khi một ngày xảy ra hai ba lần. Sau mỗi lần như thế, Tịnh thường hay kéo mạnh tóc tôi cho mặt ngược lên rồi la to:

- Thời gian gần nhau không còn bao lâu nữa, sao cứ tự làm khổ cho mình?

"Thời gian gần nhau không còn bao lâu nữa" là một tiếng sét kinh hoàng đối với tôi Tôi rất sợ nghe câu nói đó thì bây giờ

Tịnh đã tuyên bố rồi Nhưng mà, làm sao kéo dài được nữa trong khi sắp hết mùa đông. Mùa xuân đến, với tôi không còn hoa với lá xanh, chỉ toàn nước mắt! Tôi đi sửa soạn hành lý thì Tịnh cản:

- Em lại phát chứng nữa Bỏ ý định đó đi, hãy vui lên. Nơi này là thế giới riêng của chúng mình, phải tận hưởng mới được.

Mắt Tịnh chom chớp:

- Vui lên đi em. Bộ em không muốn tìm nguồn vui sao

Nguồn vui! Ai lại không muốn tìm. Nhưng, nó phức tạp quá, lúc tồn tại, lúc trốn chạy. Con người không thể nào giữ nó theo ý muốn của mình được. Tịnh dắt tôi đi câu cá. Lần câu cá này không còn tìm thấy chút hứng thú vui tươi nào cả!

Trời sắp sang xuân, Kono đến thăm chúng tôi Sự thăm viếng này làm tôi ngạc nhiên và Tịnh lo lắng không ít. Tuy thế, Tịnh vẫn giả vờ vui vẻ:

- Tôi hy vọng anh đến đây không phải mục đích lấy lại căn nhà.

- Bộ vẫn còn chưa đủ sao Nếu bạn còn không muốn về...

Kono im bất bởi cái nháy mắt của Tịnh. Họ đồng loạt quay lại nhìn tôi Tôi đoán biết Kono đang nghĩ gì và cả nỗi lòng của Tịnh. Bầu không khí trở nên yên lặng khó thở. Tịnh muốn đem lại sự bình thường:

- Kono, đây là nhà anh, nhưng chúng tôi mượn nên xem anh là khách. Vậy, đêm nay chúng tôi phải khao anh một bữa mới được.

Kono là khách đầu tiên và cũng là khách cuối cùng, người

khách đem vào đây tất cả sự thật. Dẫu biết ngày tháng ở đây không còn bao lâu nữa, tuy nhiên đêm đó chúng tôi tìm thấy bầu không khí thật vui. Thức ăn chỉ độc nhất một món lạp xưởng nhưng nhờ bà lão khéo tay nên biến chế được nhiều thứ. Tịnh khui chai rượu nhỏ. Người nào cũng nhấm nháp một ít. Tịnh thao thao bất tuyệt. Nào là chuyện cá rồi thả lại về biển. Chuyện con chim biển để lại một cộng lông làm kỷ vật. Chuyện tôi cỏi giày xuống nước bị con cua nhỏ cắn chân. Rồi bắt chúng bỏ vào bị mang về, tối để quên chúng bỏ ra đầy nhà.

Nào là những chiếc ghe trên biển tôi đã đặt tên "ghe mộng" rồi khò khạo hỏi: "Chúng chở mộng mình đến hay chở mộng mình đi vậy anh?" Tiếng sóng dồn dập ban đêm đem lại muôn ngàn thơ mộng rồi lại mang đi. Nào những buổi sáng và chiều trên biển. Những ngày mưa lê thê... Tịnh kể lại không sót chi tiết nào làm Kono thích thú nghe. Tôi ngồi bên cạnh Tịnh tưởng chừng mình đang sống lại từng giây phút một. Rượu đã vào trong tôi quá nhiều nên không còn ngồi vững, bèn đứng dậy từ giã Kono trở về phòng. Nằm trên giường, gác đầu lên tay Tịnh, tôi cảm thấy uể oải, say khướt và được nhiều tình tứ khó tả. Tiếng sóng vẫn gào, kéo lại vô số buồn bao trùm lấy tôi. Tôi mệt mỏi, không còn muốn nghĩ ngợi gì nữa.

Đến khuya gió lớn, cửa kiếng lay động mạnh. Tiếng sóng vẫn gào. Âm thanh thê lương nghe rợn cả người. Tôi choàng tỉnh, tư bề tối om. Quờ quạng tìm Tịnh nhưng không có, tôi liền gọi:

- Anh! Anh ơi!

Gió và sóng đã át mất tiếng gọi. Liền sẽ lên mở cửa, đến

phòng Kono thấy đèn còn sáng. Như vậy, chắc chắn là Tịnh và Kono đang nói chuyện bên trong. Dĩ nhiên là nói toàn những chuyện muốn tôi không biết. Tôi liền nhẹ nhàng như con mèo đến dán mắt vào khe cửa, quả nhiên bên trong hai người ngồi đối diện nhau Kono phà một khói thuốc dài rồi hỏi:

- Như vậy bạn nhất quyết không lo đến công ty nữa sao

Tịnh chậm rãi đáp:

- Mọi việc đã ngã ngũ rồi thì tôi còn cách nào lo nữa Thôi để mặc cho bà ta lạm quyền. Tôi không còn thích thú gì với công việc đó.

- Nhưng mà bà ta đã bán cổ phần?

Tịnh vẫn tỉnh bơ:

- Thì cứ tự do bán.

Kono bất mãn:

- Đây là sự nghiệp do chính tay bạn tạo ra

Tịnh vẫn giữ giọng cũ:

- Vâng sự nghiệp do chính tôi tạo ra Hồi ấy tôi rất đam mê với công việc, đến nỗi không rảnh được một giờ. Nhiều lần Viên nài nỉ ở lại thêm năm phút nữa mà tôi cũng đi Thậm chí có lúc Viên bảo rằng chiếm được tôi trọn vẹn trong ba ngày rồi chết cũng ưng. Tôi vẫn không thỏa mãn được nhu cầu đó. Anh đã hiểu tình cảm giữa tôi và Viên như thế nào rồi Nàng chỉ cần tôi ba ngày, chỉ ba ngày thôi mà tôi không thể làm cho nàng vui được sao Tôi sẽ bỏ tất cả dù bất cứ giá nào, miễn mua vui cho nàng được.

Trong phòng lại yên lặng. Chân tôi run rẩy không còn đứng vững. Một lát sau Kono hỏi:

- Bác sĩ nói sao
- Cancer máu Bác sĩ bảo rằng sợ nàng không sống nổi qua mùa đông này. Nhưng bây giờ, mùa đông sắp hết!...
- Lúc này nàng có khá không?
- Tình trạng sức khỏe như anh đã thấy. Tôi nghĩ rằng không còn bao lâu

Dừng lại một lát, Tịnh tiếp tục bằng giọng thật buồn:

- Đạo này nàng đã xanh nhiều, mệt mỏi, lo lắng và dễ giận hờn. Nàng mỗi lúc một gầy mòn, tôi còn làm gì được bây giờ. Điều mong muốn duy nhất của tôi là tất cả cho nàng, không phải là ba ngày, ba tháng hay ba năm mà phải vĩnh viễn suốt đời

Tôi không cần nghe thêm nữa. Toàn thân lạnh buốt, tay chân run cầm cập. Từng bước một, dò dẫm về phòng, lên giường, tôi kéo chăn phủ đến cằm. Đây chính là câu trả lời về chứng bệnh tương tư của tôi. Thì ra, cuộc đời tôi như bóng đèn tắt sáng, chỉ chớp nháy trong giây lát mà thôi. Lúc nào tôi sẽ bỏ tất cả ra đi. Hôm nay. Ngày mai. Giây phút này hay giây phút sau!...

Tiếng sóng giận dữ gào thét, xua đuổi, tranh giành đang vang lên thật lớn. Nhắm nghiền mắt lại, chân tay buông xuôi. Tôi đang rơi vào trạng thái hoan lạc khó tả. Lạnh và run rẩy không còn nữa, chỉ còn mỗi một lời nói rõ ràng của Tịnh:

- Điều mong muốn duy nhất của tôi là tất cả cho nàng, không

phải ba ngày, ba tháng hay ba năm mà phải vĩnh viễn suốt đời!

Tôi còn đòi hỏi gì hơn nữa, hạnh phúc lắm rồi Ngày cùng cuộc đời mà còn được người đàn ông hy sinh gia đình và sự nghiệp để lo cho tôi thì thật là phước. Mấy ai trên đời này có được như vậy Mở mắt ra, nước mắt cứ mãi xoay vòng trên mí Tôi cảm thấy vui hơn bao giờ hết. Lòng tôi rộn ràng và đẹp như đóa hoa xuân vừa nở.

Tiếng cánh cửa mở rồi tiếng bước chân đi vào phòng. Tôi liền quay đầu lại thì bàn tay ấm áp của Tịnh đặt lên má tôi:

- Em dậy rồi sao

Tôi đáp thật khẽ:

- Dạ

- Bao lâu rồi

- Không lâu lắm.

- Em dậy làm gì?

- Nghe tiếng sóng.

Tiếng sóng bây giờ như đang tỷ tê, ca hát, vui đùa Tiếng nhạc thiên nhiên thần kỳ quá!

Tôi âu yếm ôm Tịnh:

- Anh ơi, chưa bao giờ em cảm thấy vui như lúc này!

Tôi lại ngâm khế bài thơ bên tai Tịnh:

Trăng ơi ai gọi đứng bên sông

Chùng nao mới nhuộm má ai hồng

Trăng vẫn muôn năm chờ ai đó

Chỉ thấy Trường Giang tiến nước không...

Đêm nay là đêm nào Trăng sáng không? Dù trăng đẹp tuyệt vời tôi cũng không còn muốn ngắm - chỉ muốn ngủ - một giấc ngủ thật ngon trên gối người tình.